

Debbie de Jong: 'Kanker 'wif' Ziek zijn maakte me beter' Uitgeverij Boekscout Soest 2014 ISBN: 9789402212198 Zie ook: <http://www.boekscout.nl>

Soort boek/ziekte stijl:

'Na morgen zal mijn lijf nooit meer hetzelfde zijn. Vandaag geef ik me voor de laatste keer bloot. Letterlijk. Elysium is een saunacomplex waar ik volledig tot rust kom.' (pag.49).

Egodocument van 208 pagina's waarin Debbie de Jong beschrijft hoe ze leefde toen bij haar borstkanker werd geconstateerd. Ze woonde toen met dochttertje Aléssia bij haar ouders omdat haar relatie stuk was gegaan. Ze beschrijft de gang door de gezondheidszorg en de impact van de borstkanker op haar leven. En die is groot: in positieve zin ontdekte ze door wat ze gedurende deze periode meemaakte en de relaties die ze had met mannen, familie en vriendinnen en hoe ze meeleeften, er al dan niet voor haar waren, wie ze zelf is en wat ze werkelijk waardevol vindt in het leven.

boekscout.nl: ' (...) In dagboekstijl vertelt Debbie de Jong, een negenentwintigjarige, alleenstaande moeder hoe ze het leven opnieuw ontdekt. Tijdens deze ontdekkingsreis gaat ze de confrontatie met 'het leven' aan. Ze ervaart de liefde in zijn vele vormen. Op zoek naar een manier om te overleven, komt langzaam maar zeker de bewustwording van wat echt van waarde is in zicht.'

Over de schrijfster:

Debbie de Jong (1984) had 7 jaar een relatie, maar die liep fout. Zij is nu een alleenstaande moeder van een dochter Aléssia en woont in Stolwijk. In 2013 werd bij haar kanker geconstateerd.

Boekscout.nl: 'Een sterke positieve zelfverzekerde jonge vrouw is wat je ziet. Wat er werkelijk achter dit "masker" schuil gaat vertel ik je in mijn eerste boek; Kanker 'wif'. Op 5 april 1984 werd ik ter wereld gebracht. Waarna ik negenentwintig jaar lang het leven aan me voorbij heb laten gaan. Totdat op 29 november 2013 het leven zijn garantie heeft verloren. Die bewuste dag ben ik herboren. Gedwongen om mij over te geven aan het lot.'

Korte beschrijving:

Debbie de Jong beschrijft haar jeugd, vertelt dat ze gepest werd op school en welke gevolgen dat heeft gehad op haar leven. Ze geloofde niet meer in zichzelf en werkte op verschillende plekken voordat ze een baan vond waarin haar zelfvertrouwen weer groeide en ze zichzelf verder kon ontplooien. Ze beschrijft hoe ze zwanger werd, depressief raakte, haar relatie stuk liep, ze een andere man ontmoette en daarna, als alleenstaande moeder doorging.

Ze ging terug bij haar ouders wonen en ontmoette, dacht ze, de liefde van haar leven, David, nog net voordat haar borst geamputeerd moest worden. Een periode met operaties en behandelingen volgde. Na de operatie ging ook deze relatie kapot, bleek de houding van David ten opzicht van haar veranderd te zijn, was de liefde weg. Ze zocht afleiding door onder andere via het internet verschillende mannen te ontmoeten en met een aantal af te spreken. Gedurende deze periode blijkt ook haar moeder borstkanker te hebben. Langzaam ging Debbie zich realiseren wat ze echt belangrijk vindt in haar leven; o.a. leven met de dag, genieten, jezelf waarderen, echte steun en waardering, goede vriendschap en oprechte liefde is.

Wat viel op:

Dat in dit boek de nadruk niet ligt op de behandeling van borstkanker, maar op het

liefdesleven van Debbie en de ontwikkelingen daarbinnen. En dat heeft alles te maken met het borstkanker krijgen.

Dat Debbie haar boek wil eindigen met een positieve boodschap. Die is er voordat ze de periode met bestralingen ingaat. Het boek stopt daar dan ook.

Citaten:

Pag.5: 'Daar lig ik dan in bed, mijn hele lijf doet pijn, de tranen blijven maar komen, het liefst wil ik gillen, maar dat gaat niet. Beneden zitten mijn ouders onwetend op de bank, zich volkomen onbewust van mijn pijn. Krampachtig in elkaar gedoken houd ik mijn gezicht tegen het kussen om het schreeuwen tegen te houden. Mijn hart gaat tekeer, mijn keel voelt dichtgeknepen, met moeite snak ik naar lucht. Nog heel even en dan stop ik met ademen, dan wordt deze pijn me te veel. Ik richt mijn blik omhoog en smeek zo hard als ik kan. Hou op, alsjeblieft hou op, laat de pijn stoppen, het is genoeg zo, stop, alsjeblieft hou op, ik kan niet meer.'

Pag. 59: 'De twijfel slaat toe. Zou het kunnen dat hij niet meer hetzelfde voor me voelt? Het lijkt alsof ik degene ben die toenadering zoekt. Hij zegt niet meer uit zichzelf lieve dingen, hij zoent mij niet meer uit zichzelf, hij wil niet meer vrijen. Zou ik iets gedaan kunnen hebben waardoor hij twijfelt? Fuck. Ik ben zo bang om dit kwijt te raken.'

Pag.153: 'In de hoop mensen te vinden die me kunnen vermaken vanavond app ik wat weg. (...) ..., en zoek mijn leukste setje uit. Een strakke zwarte rok tot net over mijn knieën, bh met siliconen vulling, wit kort shirt en hakjes voor vanavond. (...) Sexy en vrouwelijk is het doel. Haal een borstel door mijn pruik en kijk tevreden in de spiegel. Dit ziet er niet uit als een vrouw die volop in de chemotherapie zit.'

Pag.183: 'Als Collin mijn lichaam ziet zoals het nu is zie ik geen afgunst of verbazing, maar nog steeds de lust die ik zag bij hem tijdens het zoenen.'

Pag. 203: 'Tot op heden hebben jullie vooral kunnen lezen over mijn liefdesleven. De rode draad is wel de kanker maar heb nog niet het gevoel dat mensen die dit boek lezen echt iets meekrijgen. (...) Tijdens de laatste maanden en dus in de tijd dat ik schrijf ben ik veel over mezelf te weten gekomen. Wat ik graag zou willen is de zwaarte van de ziekte af halen.(...) Hoe ga je om met het geen dat het even je toewerpt. Geniet je echt van elk klein moment? Weet je überhaupt wel waar je gelukkig van wordt?'